Прадіди оповідають, що світ створено могутнім небесним мандрівником Дайбогом. Будував його він разом з прекрасною жінкою на ймення Лада. Для любові та щастя готували вони землю, сіючи квіти, трави, дерева, населяючи ліс співучими птахами, ласкавими тваринами, райдужними метеликами та працьовитими бджолами.

Проте Дайбог і Лада, натхненно й старанно працюючи, не бачили, що слід у слід за ними непомітно йде Чорнобог — заздрісний і злий Володар Мороку, підсипаючи в світлі творіння чорні зерна. Тому в зелених діброваx зазвучали не лише щебетливі, дзвінкі пташині пісні, а й хиже гарчання, злісне каркання, люте шипіння: в заростях з'явилися шакали, гадюки, на гілках загойдалися стерв'ятники, в бур'янах заплазували скорпіони, побігли отруйні павуки,— в світі почалася боротьба, смерть загуляла по землі.

Зупинився натомлений Дайбог на краю світу, щоб оглянутися на своє творіння, пригорнув подругу Ладу і подивився довкола. Вжахнулися творці, уздрівши те, що вчинив Чорнобог. Потемніло високе чоло Дайбога від праведного гніву, вже він хотів кинутися на ворога, але вчасно стримався. Зітхнувши, сказав Ладі:

— Світ не переробиш. Хай він дасть прорости засіяним чорним зернам. А плоди зла доведеться до решти спожити Чорнобогові. Хай стає він господарем світу, раз учинив таку підлу зраду. А я йду разом з тобою, Ладо, творити новий світ, чистий і світлий, як усмішка дитини...

— Ти все віддаєш Чорнобогу? — здивувалась Лада.— І люди залишаються в його ярмі?

— Ні,— відповів Дайбог,— залишу для себе непомітне степове зело — полин. Гірка доля моя в цьому споганеному світі, але хто полюбить полин — боже дерево, кого дійме гіркота життя, той знайде шлях до мого нового чистого світу...

Згодилася Лада зі своїм спільником, і благословили вони полин, і вже після того рушили в путь — творити іншу землю, інші світи.

А куди — невідомо! Лише полин — боже дерево шепоче про все те дивну легенду.

Він знає. Але спробуй розгадай. збагни мову гіркого степового зела!..